

U S N E S E N Í

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Marcelou Zbořilovou ve věci

žalobkyně: **a) BIOFERM – lihovar Kolín, a.s., IČ 46350811**
se sídlem Havlíčkova 140, Kolín IV
b) BIOLÍH Kolín, a.s., IČ 27404161
se sídlem Starokolínská 282, Kolín IV
obě zastoupeny JUDr. Blankou Faltýnkovou, advokátkou
se sídlem W. Churchilla 2, Praha 3

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o náhradu škody

t a k t o :

- I. Žaloba ze dne 15. 7. 2010, ve znění podání ze dne 19. 1. 2011, doplněná podáními ze dne 30. 8. 2017 a 31. 8. 2018 **s e o d m í t á .**
- II. Žalobkyně jsou povinny společně a nerozdílně nahradit žalované náklady řízení ve výši 1.500,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v řízení domáhaly na žalované zaplacení náhrady škody původně ve výši 1.265.376.363,65 Kč se zákonnými úroky z prodlení z titulu **nezákonného rozhodnutí** – usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6. 3. 2006, č.j. [REDAKCE] kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti členům statutárních orgánů žalobkyň. Rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, č.j. 18C 188/2010-59, zdejší soud žalobu zamítl, rozsudek byl částečně změněn a částečně potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2011, č.j. 28Co 226/2011-85. Rozsudkem ze dne 11. 1. 2012, č.j. 18C 188-2010-131, byla žaloba ve zbytku zamítnuta, tento rozsudek nabyt právní moci dne 18. 4. 2012. První dva rozsudky byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 4. 2017, č.j. 30Cdo 1244/2015-142. Dovolací soud přitom uvedl, že soud prvního stupně pochybil, pokud žalobkyně nevedl k tomu, aby zcela jednoznačně po skutkové stránce vymezily veškeré uplatněné nároky, a to, aby rozlišily, jakého odškodnění se na základě každého z těchto nároků každá ze žalobkyň domáhá, s tím, že nepostačuje, aby žalobkyně uvedly, z jakých dílčích částek se jimi požadovaná náhrada skládá, nýbrž je třeba, aby u každého samostatně uplatnitelného nároku uvedly, jakého odškodnění se na jeho podkladě domáhají. V intencích závazného právního názoru dovolacího soudu byly žalobkyně usnesením ze dne 31. 7. 2017, č. j. 18C 188/2010-152, k doplnění náležitostí podání ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení a byly poučeny, že jinak soud žalobu odmítne. Na výzvu soudu reagovaly žalobkyně podáním ze dne 30. 8. 2017, v němž zopakovaly svá dosavadní tvrzení,

popsaly medializaci celého případu, avšak neuvedly, ve smyslu výzvy soudu, jakých částek se domáhají z titulu jakých odpovědnostních titulů. Jelikož žalobkyně nevyhověly výzvě soudu, byly opětovně vyzvány podle § 43 odst. 1 o.s.ř. na jednání dne 16. 4. 2018. Na tuto výzvu žalobkyně reagovaly podáním ze dne 31. 8. 2018, ani v tomto podání však žalobkyně výzvě soudu nevyhověly a neuvedly požadovaná tvrzení.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla nebo identifikační čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, identifikační číslo, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Ve věcech, v nichž je účastníkem řízení svěřenský správce, musí návrh dále obsahovat i označení, že se jedná o svěřenského správce, a označení svěřenského fondu. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních poměrů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90), se nazývá žalobou.

Podle ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je jinak nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést. Podle § 43 odst. 2 o. s. ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen.

Rozhodujícími skutečnostmi se ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o.s.ř. rozumějí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, kterými vylicí skutek (skutkový děj), na jehož základě uplatňuje svůj nárok, a to v takovém rozsahu, který umožňuje jeho jednoznačnou individualizaci, tedy vymezit předmět řízení po skutkové stránce. Vyličením rozhodujících skutečností v žalobě plní žalobce též svoji povinnost tvrzení, uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. Nedostatek náležitostí žaloby brání jejímu věcnému projednání a pokračování v řízení, neobsahuje-li vyličení rozhodujících skutečností, nebo je-li vyličení těchto skutečností natolik neúplné, neurčité nebo nesrozumitelné, že nelze bez dalšího stanovit, jaký skutek má být předmětem řízení, nebo je-li mezi tvrzenými skutečnostmi a žalobním petitem logický rozpor (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 2002 sp. zn. 21 Cdo 370/2002 či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 6. 2003 sp. zn. 25 Cdo 973/2002). Řádně vymezit předmět řízení je nezbytné i proto, aby soud mohl zkoumat, zda nestala překážka zahájení pře či věci rozsouzené.

Aby byla žaloba, v níž požaduje žalobce náhradu škody vzešlé z nesprávného úředního postupu orgánů žalované, resp. z nezákonného rozhodnutí, způsobila projednání před soudem, musel by žalobce řádně vymezit v první řadě tento nesprávný úřední postup, příp. nezákonné rozhodnutí, dále tvrdit, jakou částku žaluje a že v jeho sféře vznikla škoda, tedy majetkový úbytek vyjádřený v penězích, resp. újma nemajetková, odpovídající žalované částce, a konečně vyjádřit, v čem spočívá příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem (nezákonným rozhodnutím) a vznikem škody či újmy na straně žalobce. Taková srozumitelná a určitá tvrzení však při vyličení skutkového děje žalobkyně nenabídl.

Podle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1661/2005 (dostupné na www.nsoud.cz), kdy „Požaduje-li žalobce peněžité plnění, musí být jasné a přesně udána peněžitá částka, kterou požaduje a jíž je soud v řízení i při rozhodování vázán a od níž se jen výjimečně

může odchýlit v případech uvedených v § 153 odst. 2 o. s. ř. Požaduje-li žalobce, aby mu bylo na náhradě škody přiznáno plnění z více samostatných nároků, musí popsat skutečnosti, kterými u jednotlivých uplatněných nároků na plnění vymezí skutek (skutkový děj), a musí uvést peněžitou částku, kterou z titulu každého jednotlivého nároku požaduje zaplatit.“ Žalobkyně tedy ani přes dvojí výzvu soudu své nároky jasně a konkrétně nevymezily tak, že by k jednotlivým oddělitelným nárokům na náhradu škody nejen uvedly, z jakých dílčích částek se jimi požadovaná náhrada skládá, ale zejména aby u každého samostatně uplatnitelného nároku uvedly, jakého odškodnění se na jeho podkladě domáhají. Z výše nastíněných důvodů, tedy pro absenci tvrzení stran předpokladů podmiňujících odpovědnost žalované, soud žalobu včetně jejího doplnění odmítl, neboť skutkový základ nároku není určitým a srozumitelným způsobem vyličen.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve výroku II. dle ustanovení § 146 odst. 3 o. s. ř., kdy odmítne-li soud žalobu, je žalobce povinen nahradit ostatním účastníkům jejich náklady, soud proto přiznal náhradu nákladů žalované za vyjádření k žalobě a účast na jednání dne 19. 1. 2011, 11. 1. 2012 a 16. 4. 2018, vyjádření ze dne 9. 4. 2018 dle § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb., a to ve výši 1.500,- Kč (5 x 300,- Kč).

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 30. listopadu 2018

Mgr. Marcela Zbořilová, v. r.
soudkyně

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci

žalobkyně: a) **BIOFERM - lihovar Kolín, a.s.**, IČO 46350811
sídlem Havlíčkova 140, 280 02 Kolín

b) **BIOLÍH Kolín, a.s.**, IČO 27404161
sídlem Starokolínská 282, 280 02 Kolín

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody

k odvolání obou žalobkyň proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. listopadu 2018, č. j. 18C 188/2010-328,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl žalobu ze dne 15. 7. 2010, ve znění podání ze dne 19. 1. 2011, doplněnou podáními ze dne 30. 8. 2017 a 31. 8. 2018, a uložil žalobkyním povinnost nahradit společně a nerozdílně žalované náklady řízení ve výši 1 500 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Schmidtová

2. Žalobkyně a) se na žalované České republice domáhá zaplacení 219 950 882,29 Kč s příslušenstvím a žalobkyně b) na téže žalované zaplacení 1 040 401 084,65 Kč s příslušenstvím, obě jako náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu, ke kterému mělo dojít v souvislosti s trestním stíháním členů jejich statutárních orgánů Jaromíra Janaty a Ing. Rostislava Poláka. Trestní stíhání těchto osob pro trestný čin podplácení bylo zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 9. 7. 2007, sp. zn. [REDAKCE] neboť skutek, pro který bylo trestní stíhání zahájeno, není trestným činem. Nesprávný úřední postup žalobkyně spatřovaly zejména v tom, že orgány činné v trestním řízení zahájily trestní stíhání členů jejich statutárních orgánů přesto, že měly k dispozici důkazy nasvědčující nedůvodnosti trestního stíhání, a dále v tom, že orgány činné v trestním řízení poskytovaly sdělovacím prostředkům informace a spekulace, které neměly oporu ve vyšetřovacím spisu, což mělo pro obě žalobkyně nepříznivé dopady v oblasti obchodních vztahů a vedlo ke vzniku uplatněných škod.
3. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 19. 1. 2011 pod č. j. 18C 188/2010-59 žalobu zamítl a k odvolání žalobkyň a) a b) odvolací soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2011 pod č. j. 28Co 226/2011-85 v zamítavém výroku ve věci samé o nároku žalobkyně a) ve výši 219 950 882,26 Kč s příslušenstvím a o nároku žalobkyně b) ve výši 1 040 401 084,65 Kč s příslušenstvím potvrdil /ve zbývajících nárocích žalobkyně a) ve výši 7 470 Kč s příslušenstvím a žalobkyně b) ve výši 10 570 Kč s příslušenstvím a ve výroci o nákladech řízení ho zrušil a v uvedeném rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení/. Po právní stránce se odvolací soud ztotožnil s právním posouzením věci soudem prvního stupně s tím, že případná pochybení a nedostatky v postupu orgánů činných v trestním řízení, které předcházely vydání rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, nepředstavují nesprávný úřední postup, a je třeba je posuzovat z hlediska odpovědnosti státu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí; k uplatnění takového nároku však žalobkyně nejsou aktivně věcně legitimovány (k odlišnému právnímu závěru dospěl odvolací soud pouze v té části projednávané věci, v níž se žalobkyně domáhaly na žalované náhrady škody ve výši 7 470 Kč s příslušenstvím, resp. ve výši 10 750 Kč s příslušenstvím za mobilní telefony, které měly být Jaromíru Janatovi a Ing. Rostislavu Polákovi zabaveny v souvislosti s jejich vzetím do vazby a nebyly jim po propuštění z vazby vráceny). Rozsudek odvolacího soudu napadly žalobkyně a) a b) dovoláním v rozsahu, v němž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.
4. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací zrušil rozsudek Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 15. 6. 2011 pod č. j. 28Co 226/2011-85 v části, v níž byl potvrzen zamítající výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 jako soudu prvního stupně ze dne 19. 1. 2011 pod č. j. 18C 188/2010-59, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 1. 2011 pod č. j. 18C 188/2010-59 v části, v níž byla zamítnuta žaloba žalobkyně a) o zaplacení 219 950 882,26 Kč s příslušenstvím a žaloba žalobkyně b) o zaplacení 1 040 401 084,65 Kč s příslušenstvím, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že dovolací soud shledal pochybení soudu prvního stupně v tom, že nevedl žalobkyně k tomu, aby zcela jednoznačně po skutkové stránce vymezily veškeré uplatněné nároky a rozlišily, jakého odškodnění se na základě každého z těchto nároků každá ze žalobkyň domáhá, vyzval soud prvního stupně v intencích závazného právního názoru dovolacího soudu obě žalobkyně usnesením ze dne 31. 7. 2017 pod č. j. 18C 188/2010-152 k doplnění náležitostí podání ve lhůtě patnácti dnů od doručení usnesení, jinak žalobu odmítne. Žalobkyně reagovaly na výzvu podáním ze dne 30. 8. 2017, v němž zopakovaly svá dosavadní tvrzení, aniž uvedly, jakých částek se domáhají z titulu jakých odpovědnostních titulů, proto je soud prvního stupně opětovně vyzval podle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu, dále jen o. s. ř., na jednání dne 16. 4. 2018. Protože ani v dalším podání ze dne 31. 8. 2018

žalobkyně výzvě soudu nevyhověly, soud prvního stupně žalobu ze dne 15. 7. 2010, ve znění podání ze dne 19. 1. 2011, doplněnou podáními ze dne 30. 8. 2017 a 31. 8. 2018, odmítl podle § 43 o. s. ř. pro absenci tvrzení stran předpokladů podmiňujících odpovědnost žalované, neboť skutkový základ nároku nebyl určitým a srozumitelným způsobem vylíčen, uplatněné nároky nebyly jasně a konkrétně vymezeny tak, že k jednotlivým oddělitelným nárokům na náhradu škody bylo uvedeno, z jakých dílčích částek se žalobkyněmi požadovaná náhrada skládá, zejména nebylo u každého samostatně uplatnitelného nároku uvedeno, jakého odškodnění se na jeho podkladě žalobkyně domáhají. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud prvního stupně ustanovení § 146 odst. 3 o. s. ř.

5. Proti tomuto usnesení podaly obě žalobkyně odvolání, ve kterém namítaly, že žaloba ze dne 15. 7. 2010 ve znění podání ze dne 19. 1. 2011, s doplněním v podáních ze dne 30. 8. 2017 a 31. 8. 2018, obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem, jsou v ní vylíčeny rozhodující skutečnosti, označeny důkazy, je zřejmé, čeho se žalobkyně domáhají a z jakého důvodu, proto není dán důvod pro její odmítnutí. Žalobkyně se na žalované domáhají náhrady škody, a to žalobkyně a) ve výši 219 950 882,29 Kč s příslušenstvím a žalobkyně b) 1 040 401 084,65 Kč s příslušenstvím, tato škoda jim vznikla v důsledku nesprávného úředního postupu v souvislosti s nedůvodným trestním stíháním vedeným proti členům jejich statutárních orgánů; nesprávný úřední postup lze spatřovat v tom, že orgány činné v trestním řízení, zejména prostřednictvím mluvčí Útvaru pro boj s organizovaným zločinem B. K. poskytovaly sdělovacím prostředkům informace a spekulace, které neměly oporu ve vyšetřovacím spise a pro které neměly důkazy, čímž dezinformovaly veřejnost a nenapravitelně poškodily žalobkyně, které byly spojovány s organizovaným zločinem a úplatkářstvím. Vynášení informací, podávání dezinformací a spekulací v trestním řízení je nestandardní a je v rozporu s principy právního státu. Tento postup nenapravitelně zasáhl do dobré pověsti žalobkyň, došlo ke snížení jejich ekonomické stability, poklesu důvěryhodnosti, stability a perspektivy, ke ztrátě některých obchodních partnerů a následky tohoto postupu jsou patrné v ekonomice firem dosud. Žalobkyně navrhly, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu rozhodnutí.
6. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení i řízení mu předcházející, aniž nařizoval odvolací jednání (ust. § 212, § 212a, § 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Nejvyšší soud České republiky v zrušovacím usnesení ze dne 26. 4. 2017 pod č.j. 30Cdo 1244/2015-142 vyslovil právní názor, že v otázce, zda nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení je také zahájení trestního stíhání členů statutárních orgánů žalobkyň přesto, že orgány činné v trestním řízení měly k dispozici důkazy nasvědčující nedůvodnosti trestního stíhání, odpovídá zcela rozsudek odvolacího soudu (ze dne 15. 6. 2011 pod č. j. 28Co 226/2011-85) ustálené judikatuře dovolacího soudu, podle které zjišťování či posuzování předpokladů pro rozhodnutí, shromažďování podkladů /důkazů/ pro rozhodnutí, hodnocení zjištěných skutečností, jejich právní posouzení apod. je činností přímo směřující k vydání rozhodnutí; případné nesprávnosti či vady tohoto postupu se pak projeví právě v obsahu rozhodnutí a mohou být zvažovány jedine z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. **Dovolání žalobkyň proto považoval za přípustné jen pro posouzení otázky, zda nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení je také poskytování a zveřejňování informací, které nemají oporu ve vyšetřovacím spisu a nejsou ani řádně prověřeny.** Odpovědnost státu za škodu z titulu nesprávného úředního postupu může být založena rovněž poskytnutím nesprávných a zavádějících informací sdělovacím prostředkům, jestliže je v řízení prokázáno, že poskytnuté údaje objektivně neodpovídají

skutečnosti. Z obsahu žaloby vyplynulo, že žalobkyně a) a b) zakládaly své nároky mj. na tom, že policejní orgán v souvislosti s trestním stíháním Jaromíra Janaty a Ing. Rostislava Poláka poskytl dne 22. 3. 2006 sdělovacím prostředkům informaci, že oba obvinění jako členové statutárních orgánů žalobkyně připravovali trestný čin podvodu, v jehož důsledku měla být Československé obchodní bance, a. s., způsobena škoda ve výši 1 500 000 000 Kč, ačkoliv podle dokumentace, kterou měly policejní orgány již v té době k dispozici, nebyla taková informace pravdivá. Rovněž informace uvedená v tiskové zprávě policejního orgánu ze dne 31. 3. 2006, ve které se podle žalobkyň uvádí, že [REDAKCE]

[REDAKCE] neodpovídala skutečnosti, když policejní orgán disponoval důkazy o tom, že se o úplatek nejednalo, přičemž tuto skutečnost v tiskové zprávě zatajil. **Žalobkyně a) a b) vycházejí při uplatňování svých nároků z úvahy, že ke vzniku tvrzené škody došlo na základě celého komplexu nesprávných úředních postupů, avšak tato jejich úvaha není správná.** Jako zcela samostatné nároky na náhradu škody je nutno považovat nároky z různých oddělitelných škodných událostí. Posouzení, zda se jedná o samostatný nárok či nikoliv, vychází z toho, zda jsou skutečnosti rozhodné pro posouzení opodstatněnosti dílčích nároků rozdílné. V tomto směru proto **nepostačuje, že žalobkyně a) a b) v žalobě uvedly, z jakých dílčích částek se jimi požadovaná náhrada skládá, nýbrž je třeba, aby u každého samostatně uplatnitelného nároku uvedly, jakého odškodnění se na jeho podkladě domáhají.** Dovolací soud proto uložil soudu prvního stupně, aby se tuto vadu žaloby pokusil odstranit postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. a vyzval žalobkyně a) a b) k odstranění uvedených vad žaloby, předně se postaral o to (neuvedou-li žalobkyně potřebná tvrzení již dříve samy na podkladě závazného právního názoru Nejvyššího soudu), aby obě žalobkyně (1) jednak zcela jednoznačně po skutkové stránce vymezily veškeré uplatněné nároky, (2) jednak rozlišily, jakého odškodnění se na základě každého z těchto samostatně uplatnitelných nároků každá z nich domáhá, (3) dále specifikovaly, jaké další (vedle již uváděných) konkrétní nesprávné informace o probíhajícím trestním stíhání Jaromíra Janaty a Ing. Rostislava Poláka měly policejní orgány uveřejnit, (4) v čem konkrétně spočívalo porušování povinnosti mlčenlivosti ze strany policejních orgánů, (5) které informace unikly v důsledku „nezajištění“ trestního spisu a kdy se tak stalo, a (6) jakou konkrétní „dokumentaci“, jež měla obsahovat obchodní tajemství, policejní orgány žalobkyním a) a b) nevrátily. Zároveň bude na soudu soud prvního stupně vyzvat obě žalobkyně, aby (7) u každého takto specifikovaného nároku uvedly, jakého odškodnění se na základě každého z nich domáhají.

8. Soud prvního stupně vázán ve smyslu § 243d odst. 1, části první věty za středníkem, o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. právními názory dovolacího soudu vyslovenými ve výše uvedeném rozhodnutí postupoval správně a vyzval opakovaně obě žalobkyně (usnesením ze dne 31. 7. 2017, č. j. 18C 188/2010-152 a při jednání 16. 4. 2018) k doplnění požadovaných náležitostí žaloby s podrobným poučením, jak je třeba vady žaloby odstranit s tím, nebudou-li ve stanovené lhůtě vady odstraněny, bude žaloba zamítnuta. Vyslovený názor dovolacího soudu je závazný i pro odvolací soud.
9. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) a b) ve svých podáních ze dne 30. 8. 2017 a 31. 8. 2018 pouze opakovaly svá dosavadní tvrzení, aniž uvedly, jakých částek se domáhají z titulu jakých odpovědnostních titulů, přičemž ani v odvolání požadované údaje nedoplňují, není jejich žaloba dostačující. Zůstalo tak pouze u rozlišení, že žalobkyně a), která se na žalované České republice domáhá zaplacení 219 950 882,29 Kč s příslušenstvím, požaduje ušlý zisk z titulu uzavřených kontraktů 21 911 000 Kč, za snížení hodnoty podílů v dceřiných společnostech 24 727 000 Kč, opis půjček a úroků 128 319 239 Kč a poškození dobré pověsti společnosti a ohrožení chodu a rozvoje podniku 50 000 000 Kč, žalobkyně b), která se na téže žalované domáhá zaplacení 1 040 401 084,65 s příslušenstvím, požaduje ušlý zisk

za období 16 měsíců nerealizované výstavby bioet. závodu 101 723 000 Kč, ušlý zisk za období 35 měsíců nerealizované výstavby bioet. závodu 808 879 000 Kč, za investiční náklady vynaložené na přípravu nerealizované výstavby bioet. závodu k 31. 12. 2007 Kč 105 072 084,65 a provozní náklady vynaložené v souvislosti s nerealizovanou výstavbou bioet. závodu 24 727 000 Kč. Lze poznamenat, že z důvodů dodržování zásady procesní rovnosti nemůže soud za procesní stranu provádět věcnou individualizaci uplatněného nároku a specifikaci žalobního návrhu, neboť by byla dotčena rovnost obou stran (čl. 96 odst. 1 Ústavy č. 1/1993 Sb.) a nestrannost soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb.).

10. Soud prvního stupně proto správně žalobu odmítl podle § 43 odst. 2 o. s. ř. a také správně rozhodl o nákladech řízení podle § 146 odst. 3 o. s. ř., proto odvolací soud napadené usnesení potvrdil jako věcně správné podle § 219 o. s. ř.
11. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. za situace, že úspěšné žalované v odvolacím řízení náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, o jehož přípustnosti za podmínek § 237 o. s. ř. rozhodne dovolací soud.

Praha 22. května 2019

JUDr. Věra Sýkorová v. r.
předsedkyně senátu